

Příběhy našich sousedů

Svatoslava Družbíková – z odbojáře komunistou

Scénář k rozhlasové reportáži

Rády bychom vám představily paní **Svatoslavu Družbíkovou**, která se narodila ve Zlíně v roce 1961, dnes je jí tedy 64 let. Její dětství sice druhá světová válka nenarušila, ale výrazně ovlivnila život jejího milovaného dědečka. Kvůli pomáhání partyzánům, kteří se ukrývali v okolí Zlína, totiž strávil několik let v koncentračním táboře.

„Na Březnici operovala partyzánská skupina. Dědeček s dalšími myslivci ji zásobovali jídlem a pomáhali jí. Nedaleko bydlel hlavní šéf zlínského gestapa. Dědu nakonec chytili. Rok a půl byl vězněn v Brně, kde ho vyslýchali, a poté ho poslali do koncentračního tábora. Hrozně ho mučili, prožil toho hodně a o těchto věcech nechtěl mluvit.“

Zatímco dědeček Antonín trpěl v koncentračním táboře Dachau, byla zatčena i babička paní Družbíkové.

„Za půl roku odvedli i babičku. Byla tři roky vězněná v Brně a když ji odsoudili k deportaci do koncentračního tábora, válka už naštěstí končila, takže k tomu nakonec nedošlo. Celkem byla ve vězení přibližně tři a půl roku.“

Poté, co oba manžele odvezli, zůstaly jejich děti samy jen s prababičkou a snažily se nějak přežít.

„Otec vzpomínal, jak chodil točit kolotočem, aby mohl sestře něco koupit. Byli rádi, že vůbec žili. Jezdily tu povozy s koňmi, a tak chodil sbírat kobylince, které prodával lidem na zahrádky pod okurky. Také nosil nákupy starým lidem. Z každého desetníku měl obrovskou radost.“

Ke konci války, když už Němci věděli, že nemohou vyhrát, se šéf zlínského gestapa, který bydlel nedaleko, rozhodl alespoň postřílet své sousedy.

„Měli skrýš ve sklepě. Schovávali se tam i se stařenkou, která je ukryla do bedny na brambory. Dveře zatloukli, takže se k nim Němci nedostali. Nakonec to vzdali, protože měli naspěch, a rodina tak unikla smrti.“

Zatímco se ve Zlíně děti se stařenkou schovávaly před Němci, podařilo se panu Antonínovi a jeho kamarádovi utéct z pochodu smrti.

„Nemohl použít žádnou železnici, protože nevěděl, že válka končí. S kamarádem se nemohli nikde objevit, a tak šel domů pěšky téměř půl roku. Nejhorší bylo jeho podlomené zdraví. Místní lékař tehdy pomáhal babičce shánět játra, aby se děda mohl zotavit.“

Po uzdravení pana Antonína se život rodiny postupně vrátil do starých kolejí. A co by paní Svatoslava Družbíková vzkázala mladým lidem?

„Měli by si života užívat a mezi sebou nebojovat. Když někdo ochutná chuť moci, často se z něj stává člověk, který se hádá, dohadují se a zabíjejí. Měli by žít normální život a vážit si ho. Život je krásný.“